

тракийското крайбрѣжие, изгонилъ оттамъ атинскитѣ войски и слѣдъ кратка обсада завладѣлъ Хиеронъ Оросъ, главната крѣпость на Керсоблепта, отгдѣто тоже изгонилъ атинския гарнизонъ. Съ това сѣдбата на Керсоблепта била рѣшена.

Напрасно настоявалъ Демостенъ, да се изпрати направо въ тракийския лагеръ посолството, което да поднесе на Филипа за утвърждение съ клетва склучения миръ; вмѣсто това посолството съ най-голѣма бавность се отправило въ Пела и тамъ чакало, докато се върне Филипъ отъ похода си въ Тракия, гдѣто продължавалъ своитѣ завоевания.

Най-сетнѣ Филипъ склонилъ да склучи миръ съ Керсоблепта, обаче условията на този миръ не сѣ извѣстни; прѣдполага се, че Филипъ тогава вече държалъ въ рѣцѣтѣ си по-голѣма часть отъ тракийското крайбрѣжие, тѣй щото отъ завладѣнитѣ мѣста значително могълъ да увеличи и войската си, и приходитѣ си. Синътъ на Керсоблепта и слѣдъ този миръ оставалъ въ Пела като заложникъ.

Когато Филипъ се завърнѣлъ като побѣдителъ въ градъ Пела отъ тракийския си походъ, атинскитѣ пратеници, които го очаквали тамъ да го закљнѣтъ въ склучения миръ, не могли вече нищо да измѣнѣтъ въ положението на работитѣ и напрасно атинянитѣ изпращали и други посолства, съ които настоявали, да се откаже Филипъ отъ онѣзи тракийски градове, които завладѣлъ слѣдъ склучванъето на мира. Напротивъ Филипъ устремилъ всичкитѣ си усилия къмъ това, да вземе въ рѣцѣтѣ си пѣти отъ Егейско за Черно море, за да може въ случай на война да прѣсѣче на атинянитѣ донасянъето на храни изъ Черноморскитѣ области.

При тѣзи планове на Филипа мирътъ съ одризката държава не могълъ да трае дълго, и скоро се явила причина за нова война.

Споредъ Диодора (XVI. 71.) грѣцкитѣ крайбрѣжни градове въ Тракия се оплаквали на Филипа за враждебното поведение на одризкия царъ Керсоблепта противъ тѣхъ и това дало поводъ да се поднови войната между Филипа и Керсоблепта.

Като защитникъ и съюзникъ на тѣзи грѣцки градове, Филипъ прѣзъ лѣтото на 342. год. изново потеглилъ за Тракия съ голѣма войска.

Този пѣтъ походѣтъ билъ насоченъ не само противъ Керсоблепта, но и противъ Тереа. При всичко че тракийцитѣ по военното изкуство и по въоръженіето си не могли да се сравнѣтъ съ македонската войска, тѣ се защищавали съ такава храбрость и юначество, щото Филипъ билъ принуденъ да прѣзимува въ негостоприемната за него Тракия, гдѣто най-сетнѣ се разболѣлъ отъ уморни походи и трудове. Дѣйствително, Филипъ разбилъ тракийцитѣ въ нѣколко битки и прѣвзелъ нѣколко градове като Дронгилонъ, Мاستира и Кабиле; но отъ кръвопролитни битки, умора и чума войската му орѣдѣла толкова, щото на слѣдната пролѣтъ Филипъ билъ принуденъ да повика нови полкове отъ Македония и Тесалия и съ тѣзи прѣсени сили, види се, разбилъ до кракъ одризкитѣ князѣе на 341. год., и само слѣдъ като употребилъ всичкитѣ варварски срѣдства, покорилъ